

Arrest

nr. 212 857 van 26 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. DE PONTIERE
Veemarkt 5
8900 IEPER

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 9 september 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 augustus 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTIERE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 augustus 2017 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D. L. (..)

voornaam: B. (..)

geboortedatum: 06.06.1997

geboorteplaats: Kinshasa

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Uit de afgeleverde aankomstverklaring blijkt dat betrokkene reeds sedert 19.10.2016 in het Rijk verblijft. Betrokkene was op dat moment in het bezit van een geldig Congolees paspoort en een geldige tijdelijke Franse verblijfskaart (met nr 2LS5T0BPF, geldig t.e.m. 24.03.2017). Hij werd toegelaten tot een verblijf tot 17.01.2017. Het regelmatig verblijf van betrokkene is intussen verstreken. Hij is niet in het bezit van een geldige Franse verblijfstitel.

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Volgens het administratief verslag, blijkt dat betrokkene samenleeft met zijn Belgische partner. Hij verklaart dat hij verblijft onder hetzelfde dak als zijn partner.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming. (Aankomstverklaring geldig van 19.10.2016 tot 17.01.2017). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden. Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen zijn verblijf te regulariseren.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2017 dat hem betekend werd op 03.07.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Congo.”

1.2. Op 4 september 2017 wordt de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij arrest nr. 191 449 door de Raad verworpen.

1.3. Op 15 september 2017 wordt verzoekende partij vrijgesteld met de instructie onmiddellijk gevolg te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij heeft ervoor geopteerd een synthesesamenvatting neer te leggen. Zij vat haar enig middel als volgt samen:

“1. De beslissing schendt art. 41 van het Handvest van de Grondrechten van de EU en van het recht op verdediging.

Het opstellen van wat genoemd wordt een "administratie verslag", dan nog na het nemen van de beslissing, staat niet gelijk met het horen van de betrokkene overeenkomstig art. 41 van het Handvest.

In dat "administratie verslag" wordt weliswaar gewag gemaakt dat de verzoekende partij beschikt over een Franse verblijfskaart en van zijn relatie met Y. E.-I. (...), maar niet dat de verzoekende partij als niet begeleide minderjarige in Frankrijk terecht is gekomen en aldaar studies heeft gedaan, die nu beëindigd zijn en dat zij in het bezit is van een verblijfsvergunning in Frankrijk.

In dat "verslag" staat evenmin vermeld dat de verzoekende partij haar carte de séjour verloren was en dat zij zich bij herhaling had aangeboden op de Préfecture van de Val de Marne met het oog op het afleveren van een duplicaat van haar carte de séjour.

Evenmin had de verzoekende partij de gelegenheid uit te leggen welke démarches zij reeds gedaan had sinds 19-10-2016 om aan de nodige stukken te geraken ten einde haar verblijf in België te regulariseren. Het in de nota aangehaalde Arrest van de RvV is ter zake niet dienend, nu in het aangehaalde geval de verzoekende partij blijkbaar wel werd gehoord, weze het laattijdig, maar dat zij toen verzuimde melding te maken van essentiële elementen.

In casu werd de verzoekende partij niet gehoord, noch vooraleer de beslissing werd genomen, noch daarna.

Moest de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte zijn geweest van alle elementen, die de verzoekende partij had kunnen mededelen, dan had deze informatie ertoe kunnen leiden dat er in casu een andere beslissing werd genomen, zodat art. 41 Handvest werd geschonden.

Overigens werd de verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken, in vrijheid gesteld, nadat kennis werd genomen van alle elementen.

1. De nota rept met geen woord over de zorgvuldigheidsplicht die op elke administratie rust.

De Dienst Vreemdelingenzaken had de verplichting, wanneer haar werd medegedeeld dat de verzoekende partij een verblijfsvergunning heeft of had in Frankrijk, met de Franse autoriteiten contact op te nemen, ten einde een en ander te controleren.

Door dit niet te doen, werd het zorgvuldigheidbeginsel geschonden.

Er bestaat immers een immens verschil tussen een terugkeer naar Frankrijk en een terugkeer naar Congo, land waarmee de verzoekende partij geen enkele binding meer heeft.

2. De beslissing werd gesteund op foutieve gegevens en is daardoor alleen reeds nietig, vermits een administratieve beslissing die berust op een dwaling aangetast is door machtsoverschrijding (Anfré MAST, Overzicht van het Belgisch administratief Recht, nr. 491, p. 396).

Immers de verzoekende partij heeft geenszins ononderbroken in België verbleven sinds 19-10-2016, zoals foutief wordt voorgehouden in de beslissing.

Daarvan wordt niet het minste bewijs geleverd.

Uit de verschillende mails die de verzoekende partij ontving van de Préfecture van de Val de Marne blijkt dat de verzoekende partij niet illegaal verbleef in Frankrijk;

Overigens is een Franse verblijfsvergunning een document in de zin van art. 2 Vw, zodat de beslissing aldus art. 7 Vw schendt.

3. In tegenstelling tot wat in de beslissing wordt beweerd, hebben de verzoekende partij en zijn vriendin sinds 19-10-2016 alles in het werk gesteld om een legaal verblijf in België te bekomen: zij deden het nodige om hun documenten te laten legaliseren en toen zij zich in juli op het stadhuis aanboden met de eindelijk gelegaliseerde documenten, stelden zij vast dat zij toch nog geen verblijf konden bekomen, zodat de verzoekende partij om de aanstelling van een advocaat Pro-deo verzocht, die evenwel slechts op 22-08-2017 werd aangesteld.

De bewering dat de verzoekende partij nooit een poging heeft ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren, is dus flagrant foutief.

4. Door te weigeren rekening te houden met de exacte feitelijke omstandigheden met name dat de partners alles in het werk stelden opdat hun gezin een wettig verblijf zou bekomen in België, werden art. 74/13 Vw. en art. 7 van het Handvest geschonden, nu er geweigerd wordt rekening te houden met de gezinstoestand van de verzoekende partij.

Het middel is gegrond."

2.2. Waar de verzoekende partij stelt dat ze niet gehoord werd door de verwerende partij en de schending van artikel 41 van het Handvest aanvoert, wordt gewezen op wat volgt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 86).

De Raad wijst er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat in casu niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad in casu aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op een zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

2.3. In haar middel gaat de verzoekende partij hoofdzakelijk in op het feit dat zij had kunnen uitleggen dat zij als niet begeleide minderjarige in Frankrijk terecht is gekomen en aldaar studies heeft gedaan en dat zij in het bezit is van een verblijfsvergunning in Frankrijk, doch dat zij haar carte de séjour verloren was, maar dat zij zich bij herhaling heeft aangeboden bij de Préfecture van Val-de-Marne waar haar een duplicaat van haar carte de séjour zou worden afgeleverd alsook dat zij verder had kunnen uitleggen welke démarches zij reeds gedaan heeft sinds 19 oktober 2016 om aan de nodige stukken te geraken ten einde haar verblijf in België te regulariseren.

De Raad stelt evenwel vast dat de bijkomende informatie die de verzoekende partij thans geeft niet tot het besluit kan leiden dat deze van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming inzake de bestreden beslissing. Haar betoog verandert immers niets aan de vaststelling dat verzoekende partij op het ogenblik van haar aantreffen illegaal in het Rijk was en zonder een geldig visum of verblijfsvergunning op het Schengengrondgebied verbleef. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoekende partij zou samenwonen met een Belgische en dat zij over een tijdelijke Franse verblijfskaart beschikte die geldig was tot 24 maart 2017. Verzoekende partij betoogt thans dat zij in bezit is van een geldige Franse verblijfsvergunning maar uit geen enkel van de door haar voorgelegde stukken blijkt dat dit werkelijk zo is. Waar zij nog betoogt dat zij studies heeft gedaan in Frankrijk die thans beëindigd zijn, ziet de Raad niet in, en maakt verzoekende partij evenmin aannemelijk, op welke manier dit gegeven van enige invloed had kunnen zijn op de besluitvorming. Verzoekende partij erkent immers zelf dat haar studies beëindigd zijn. Uit het stuk 7 dat zij voegt en waaruit blijkt dat zij aangifte heeft gedaan van verlies van haar portefeuille kan voorts evenmin opgemaakt worden dat zij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog in bezit was van een geldige verblijfsvergunning. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken dat zij zich inderdaad diverse keren aangemeld heeft bij de Préfecture van Val-de-Marne maar – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt – kaderden deze aanmeldingen niet in het verkrijgen van een duplicaat van haar verloren verblijfskaart, maar wel met het oog op een vernieuwing van haar verblijf als student. Bijgevolg toont verzoekende partij ook hiermee niet aan dat zij wel degelijk in bezit was van een geldige verblijfsvergunning op het ogenblik van haar aantreffen en maakt zij ook op dit vlak niet aannemelijk dat deze gegevens een ander licht op de besluitvorming hadden kunnen werpen.

Een schending van het hoorrecht wordt niet aangetoond.

2.4. De Raad ziet voorts niet in welk belang verzoekende partij nog heeft bij haar kritiek waar zij stelt dat de dienst vreemdelingenzaken contact had moeten opnemen met de Franse autoriteiten omdat een terugkeer naar Frankrijk iets anders is dan een terugkeer naar Congo. Immers, zoals verzoekende partij zelf aangeeft, werd zij in vrijheid gesteld met de instructie onmiddellijk gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het staat verzoekende partij derhalve vrij, indien zij meent wel degelijk nog aanspraak te kunnen maken op een Franse verblijfsvergunning, zich naar Frankrijk te begeven nu het bestreden bevel haar slechts gelast het grondgebied van België te verlaten alsook het grondgebied van de Schengenlidstaten tenzij zij beschikt over de nodige documenten om er zich naar toe te begeven.

Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk contact had opgenomen met Frankrijk ten einde na te gaan of zij aldaar nog een verblijfsvergunning had.

2.5. Met haar niet onderbouwd betoog dat zij niet ononderbroken in België heeft verbleven sinds 19 oktober 2016 doet de verzoekende partij voorts geenszins afbreuk aan de vaststelling dat zij in het Rijk

verblijft zonder in bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de vaststelling dat zij niet in bezit is van een geldig visum of geldige verblijfstitel op het moment van haar arrestatie verkeerd is. Evenmin doet de verzoekende partij met haar bloot betoog dienaangaande afbreuk aan de vaststelling dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de eerdere verwijderingsmaatregel. Uit niets blijkt immers dat zij het Belgische grondgebied sinds 19 oktober 2016 heeft verlaten, daar waar de verwerende partij zich ent op objectieve gegevens waaruit blijkt dat zij sinds 19 oktober 2016 op het grondgebied verblijft, toegelaten tot 17 januari 2017 en dat haar op 3 juli 2017 een bevel werd betekend om het grondgebied te verlaten. Nu zij op 28 augustus 2017 werd aangetroffen kon de verwerende partij wel degelijk op goede gronden oordelen dat zij aan dit bevel geen gevolg heeft gegeven, minstens toont de verzoekende partij niet anderszins aan. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoekende partij sowieso geen belang heeft bij deze kritiek, nu dit betrekking heeft op het onderdeel waarom haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven, en zij op 15 september 2017 werd vrijgesteld met instructie onmiddellijk het grondgebied te verlaten. Uit niets blijkt echter dat verzoekende partij hieraan gevolg heeft gegeven binnen de reguliere termijn van dertig dagen zodat ook de normale termijn van dertig dagen conform artikel 74/14 van de vreemdelingenwet om gevolg te geven thans ruimschoots overschreden is en het onderdeel inzake de afwezigheid van termijn van vertrek haar aldus geen nadeel heeft gegeven, minstens toont de verzoekende partij dat niet aan.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat zij wel degelijk pogingen ondernomen heeft om haar verblijf in België te regulariseren dient alleszins gesteld dat uit de voorgelegde stukken enkel blijkt dat zij pas op 22 augustus 2017 een aanvraag tot rechtsbijstand heeft ingediend met betrekking tot "cohabitation legale", dewelke op 22 augustus 2017 werd goedgekeurd maar dat niet blijkt dat zijzelf daadwerkelijk stappen ondernomen heeft om een aanvraag in kader van wettelijke samenwoning in te dienen. Verzoekende partij kan bezwaarlijk voorhouden dat het louter aanvragen van rechtsbijstand een bewijs vormt dat zij wel degelijk haar verblijf heeft trachten te regulariseren. Immers blijkt uit geen enkel van de voorgelegde stukken dat zij dergelijke stappen ondernomen heeft, dit in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, met name dat zij al sinds 19 oktober 2016 alles in het werk stelt om het verblijf te legaliseren.

2.6. Het geschonden geachte artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt voorts als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoekende partij betoogt noch toont aan dat haar gezondheidstoestand de bestreden maatregel in de weg staat. Verder is verzoekende partij meerderjarig en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij minderjarige kinderen heeft op het Belgische grondgebied. Wat betreft haar gezinsleven heeft de verwerende partij er voorts op gewezen dat een terugkeer naar het herkomstland om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat met het recht op gezinsleven.

Gelet op voorgaande kan verzoekende partij bezwaarlijk voorhouden dat geen rekening werd gehouden met haar gezinsleven.

Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aan. Evenmin toont zij een schending aan van artikel 7 van het Handvest. Immers werd verzoekende partij nooit toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden en betreft haar situatie aldus niet degene van een gevestigde vreemdeling. In casu gaat het om een eerste toelating waarbij erop moet gewezen worden dat zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, er geen sprake zal zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, § 89) of artikel 7 van het Handvest. Het bestreden bevel leidt vooreerst niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat de verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM, minstens toont de verzoekende partij niet aan dat haar gezinsleven onherstelbaar wordt beschadigd (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). De Raad wijst er ten slotte nog op dat

moderne communicatiemiddelen de verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner en haar gezinsleven hiermee verder te onderhouden. De bestreden beslissing verhindert evenmin dat de verzoekende partij en haar partner elkaar ontmoeten in het land van herkomst van de verzoekende partij of elders buiten het grondgebied van de Schengenstaten. Bovendien worden in de synthesememorie geen hinderpalen aangehaald die het verderzetten van het gezinsleven elders verhinderen.

2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER